

Rejser

Turistorganisation giver bud på, hvordan **Mallorca** skal sælges til danskerne i fremtiden.

Side 8

Glem Sagrada Família og Peterskirken – og besøg de **smukkeste kirker i Danmark** i stedet.

Side 10

Som følge af corona er **verdens hotelpriiser** raslet ned, men nogle steder er det blevet dyrere.

Side 14

Vi kan ikke rejse, men vi kan stadig drømme

Danmarks mest berejste mand var i Mikronesien, inden verden lukkede ned. Side 4

Drømmerejse

På besøg i Stillehavets Venedig

I en tid med lukkede grænser sætter vi fokus på nogle særlige rejsemål, som vi lige nu kun kan drømme om. Denne gang går turen til Mikronesien, som eventyreren Jakob Øster besøgte, inden coronapandemien ramte. Landet får kun sjældent besøg af turister, men huser verdens bedste surfersteder og de berømte jungletempler Nan Madol.

JAKOB ØSTER

Vandet når mig næsten til livet, da mudderet opsluger min ene sandal. Vi befinder os lige dér, hvor junglen slutter, og havet begynder. På vej mod det, der ofte omtales som "en af Oceaniens største turistattraktioner". Til trods for dette lidt bombastiske prædikat er vi her helt alene. Foran os åbenbarer der sig et mærkværdigt syn, der er som taget ud af et eventyr: jungletempler i havet.

Pohnpei hedder Mikronesiens hovedø, som vi befinder os på. Turen her til dette afsides hjørne af øen har indtil nu langt fra været let. Ad snørklede bjergveje og gennem tæt jungle har det taget os halvanden time at tilbagelægge de ellers kun 30 kilometer fra Mikronesiens hovedby Kolonia.

To gange har vi undervejs spurgt om vej, før vi til sidst har fundet den overgroede junglesti ind mod den undseelige parkeringsplads, hvor vores firhjulstrækker nu holder parkeret. Dér er vi netop blevet vi mødt af en mand, der fortalte, han var høvding, og som opkrævede os fire dollars per snude for at komme ind. Til sidst har vi vandret en kilometer gennem en mangrovesump på skarpe sten for at ende her, hvor stien nu har ledt os lige luket ud i havet.

Delvis opslugt af havet er vi nu på vej det sidste stykke gennem lagunen mod Mikronesiens ubetinget største turistattraktion, de arkæologiske og jungleovergroede templer, der lyder navnet Nan Madol.

Man gætter på, at området, der består af omkring 80 kunstige øer ude i havet, har været beboet siden det første århundrede, og at de nuværende templer er bygget omkring det 12. århundrede. På øerne er der konstrueret templer af tunge, heksagonalt udskårne klippe- eller basaltbyggekloster, der trods deres fremskredne alder er rimeligt velbevarede. Sagn fortæller, at templerne er konstrueret ved, at "hunanier" – okkulte magikere – har fået de tunge byggekloster til at svæve på plads.

I betragtning af, at stedet markedsføres med tvivlsomme superlativer som "Stillehavets Venedig", "Atlantis" og "Verdens ottende vidunder" kunne man måske forvente horder af turister. Men her er kun os. Hele formiddagen har vi – fra regnet nogle lokale børn – hele området for os selv.

7,6 meter regn om året

»Området opleves bedst fra havkajak«, står der i min guidebog, men da her hverken er iskiosker, kajakudlejning eller andre former for faciliteter, er eneste adgang til hovedtemplet altså at lege Indiana Jones og vade over godt tredive meters havbund med glatte sten og sumpet mudder. I

det mindste har vi timet vores besøg med, at tidevandet er lavt, så vi slipper for at svømme. »Et oplagt sted at opføre en lille bro, hvis man ville tiltrække lidt flere turister«, tænker jeg, mens vandet stiger mig til livet.

Klip klap-sandalen, som er omkring fire numre for stor, og som mudderet altså netop har opslugt, tilhører Elter, den flinke nattevagt på mit gæstehus i hovedbyen Kolonia. Jeg har lånt et par sandaler af ham, da jeg på min rejse kun har medbragt ét par sko, som jeg tænker næppe er optimalt til en lagunekrydsning.

»Only one hundred dollars per hour« sagde Elter, at det skulle koste mig at låne dem, mens han grinede over hele fjæset for derved at blotte to manglende tænder i overmunden.

Med mit tunge kameraudstyr på ryggen balancerer jeg faretruende på et ben ude midt i lagunen, mens min anden fod afsøger mudderet. Til sidst lykkes det mig heldigvis at få lokaliseret den manglende sandal, så den senere planmæssigt kan returneres til dens retmæssige ejer.

Fremmede magter er i forgangne tider kommet sejlene her til Stillehavets Venedig, og når man skuer ud over de kunstige øer, kan man forestille sig, at de må være blevet mødt af et syn lige så imponerende, som det i dag er at ankomme til Markuspladsen.

Indgangen til hovedtemplet er en stadig intakt lav åbning, der i templernes storhedstid tvang alle besøgende til at kravle ind til kongen, der inde i templet fuldt oprejst og mægtig tog i mod. Til alt held er hovedtemplet forbundet med gangbroer til et par af de andre kunstige øer, så vi kan besøge dem uden at skulle hverken svømme eller soppe.

Jeg er på udflugt med sydafrikanske Ian og franske Denis, der begge arbejder for Verdensbanken, og deres søde lokale repræsentant, der hedder Caroline, som i dag agerer både chauffør og turguide. Jeg ville egentlig have lejet en motorcykel og selv være kørt herud, men på flyet hertil faldt jeg i snak med mine nye turkammerater, og de tilbød gavmildt, at jeg kunne tage med dem rundt på sightseeing i deres firhjulstrækker.

Det viser sig at være heldigt, for jeg finder senere ud af, at ingen på hele øen lejer motorcykler ud. Pohnpei er nemlig med utrolige 7,6 meters gennemsnitlig årlig nedbør en af de beboede øer, hvor det regner mest i hele verden. Og da regnen kan falde ekstremt pludseligt, har ingen her på øen lyst til at køre på motorcykel.

Surfing for viderekomne

Vores frokost indtager vi ved det idylliske og nærliggende Kepirohi-vandfald. Mens vi spiser, fortæller Caroline om Palikir Pass, som er udråbt som et af de mest specielle steder at surfe i hele verden. Blot tyve minutters sejlads her fra Mikro-

JAKOB ØSTER

har fra 1991-2019 besøgt alle verdens 196 lande - de 193 FN-lande samt Vatikanet, Kosovo og Taiwan. Han har også været i Antarktis, som er det syvende kontinent.

Det er blevet til 225.000 kilometers transport med bus, skib, tog, taxa, bushtaxa, cykeltaxa, motorcykel, leje-bil, elefant, cykel, hest, kamel m.m.

Det svarer til 5,6 gange jordens omkreds. Længste strækninger uden fly var: Antarktis til Ækvator, Ækvator til Alaska og Moskva til Bali.

I gennemsnit har Jakob Øster brugt 10 dage i hvert land.

Det svarer til omtrent 5,5 år uden for Danmark.

Rejserne har kostet omkring 1,2 millioner kroner - svarende til 6.000 kr. pr land eller cirka 40.000 kr. pr år.

nesiens hovedø opstår kolossale brækkende bølger og giver tilrejsende fotografer fra verdens førende surfermagasiner en af de bedste muligheder i verden for at tage det klassiske billede, hvor en surfer står på sit bræt inde under en rullende bølge.

»Men det er et ekstremt farligt sted at surfe, fordi bølgerne brækker så tæt på revet,« fortæller Caroline og fortsætter:

»Flere af verdens dygtigste surfere har skåret sig slemt på de skarpe koraller«.

På vej ad stien væk fra vandfaldet møder vi tilfældigt tre unge lokale gutter, der sidder og banker sten ned på nogle sære rødder, de har lagt på en træstub.

Med stenene "maler" de rødderne, indtil de får en nærmest hølignende konsistens.

»De laver sakau,« forklarer Caroline.

»Når høet er fint nok, presser de det sammen med hibiskusfibre for at få saften ud. Derved produceres en euforiserende drik med lokalbedøvende effekt. Sakau svarer lidt til det kava, man får i Fiji. Det er bare meget stærkere«, fortsætter Caroline.

Tilfældige møder

Næste dag går jeg en tur i hovedbyen Kolonia. Alle, jeg møder på gaden, smiler hjerteligt og siger goddag – mikroneserne er et godt bud på de mest umiddelbart glade, smilende og hilsende mennesker, jeg har mødt.

Jeg lusker lidt rundt i de fattige beboelseskvarterer i byens udkant. Alle smiler varmt, og jeg bliver flere gange inviteret indenfor. Folk bor i små skæve træhuse og hænger ud under halvtag. Her daser halvnøgne maddamer ublufærdigt og omgivet af deres ophængte vasketøj tiden – og livet – væk.

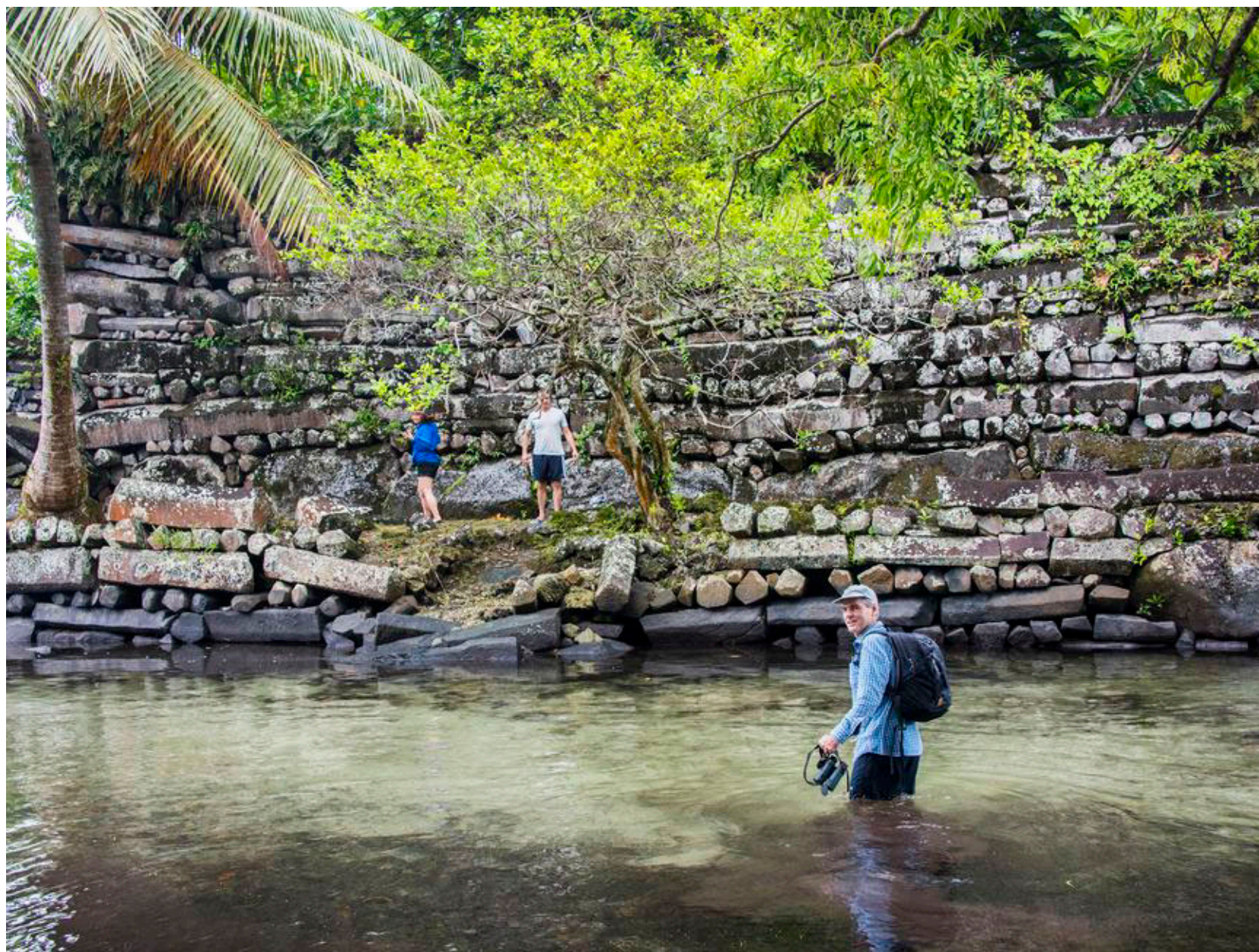
»Hi chief,« siger jeg til en mand, jeg tilfældigt passerer på gaden.

»Yes,« svarer han overrumplende, »the chief is here«.

Han signalerer, at jeg skal følge med ind i et nærliggende hus. Undrende går jeg med. Ved et sandt lykketraf møder jeg på denne måde den gode høvding Caleb Gamule.

Øen Pohnpei består, beretter høvdingens assistent, af 11 distrikter, og den gode Hr. Gamule viser sig at være høvding for det af dem, der lyder det mundrette navn Kaping Gamarangi.

Vi snakker lidt, og han byder mig på en kop "sakau" – bryggen, vi tilfældigvis så blive produceret dagen forinden. Drikken opbevares i en almindelig flaske – i modsætning til i Fiji, hvor den normalt præsenteres i et kar ved en ceremoni – og den serveres i en halv kokosnød. Det smager ikke særligt godt og får – ligesom kava –

Sydafrikanske Ian som er Verdensbankchef for Stillehavsområdet er på vej over havbundsmudder og glatte sten mod Nan Madols hovedtempel. Foto: Jakob Øster

Franske Denis forcerer vandfaldet. Foto: Jakob Øster

Et par lokale børn poserer fra forsædet af en bil. Foto: Jakob Øster

Til hanekamp i Pohnpei. Foto: Jakob Øster

Øster med Mikronesiens præsident. Foto: Privat

FACTS OM MIKRONESIEN

Mikronesien er både navnet på et land (Mikronesiens Forenede Stater) og på en region i Stillehavet. Regionen Mikronesien omfatter landene: Marshalløerne, Palau, Mikronesien, Nauru og Kiribati samt territorierne Guam og Nordmarianerne.

Landet Mikronesien hedder officielt Mikronesiens Forenede Stater og består af 4 øgrupper: Pohnpei, Yap, Chuuk og Kosrae. De fire øgrupper er meget forskellige, og hver af dem har sit eget sprog. Ud over disse fire sprog tales følgende sprog i landet: ulithiansk, woleaiansk, nukuoro, kapingamarangi, pingelapesisk, ngatikesisisk, satawalesisk, puluwatesisk, mortlockesisk og mokilesisk.

Mikronesiens Forenede Stater har været både spansk, tysk, japansk og amerikansk koloni. Selvstændigt i 1986.

Japanerne fik Mikronesien som krigserstatning fra Tyskland efter Første Verdenskrig. Da japanerne senere tabte Anden Verdenskrig, blev de i 1945 tvunget til at forlade Mikronesien.

TRANSPORT OG OVERNATNING

Normalt koster fly fra København til Manila retur fra 3.500 kr. Fly fra Manila til Pohnpei, Mikronesien koster retur fra 7.000 kr. Med United Airlines kan man fra Manila med fordel kombinere med andre øer i regionen, da flyet typisk alligevel mellem-lander i Guam, Palau og Chuuk.

Dobbeltværelser på hotel koster fra 500 kr. pr nat.

Lokale spiller volleyball i junglen. Foto: Jakob Øster

► med det samme mine læber til at blive følelsesløse. Jeg mærker en afslappethed i kroppen, og da jeg senere rejser mig, er jeg en smule svimmel, men ellers har væsken ikke den store effekt.

Den gæstfrie høvding skal vise sig ikke at blive den sidste notabilitet, jeg tilfældigt møder i Mikronesien. Et par dage senere venter jeg sammen med Ian og Denis i afgangshallen i Pohnpeis internationale lufthavn på vores ø-hopper-fly med retning videre mod Guam, Palau og Manila.

»Ved du, hvem det der er?« hvisker Ian og peger med hovedet over mod en statelig ældre herre.

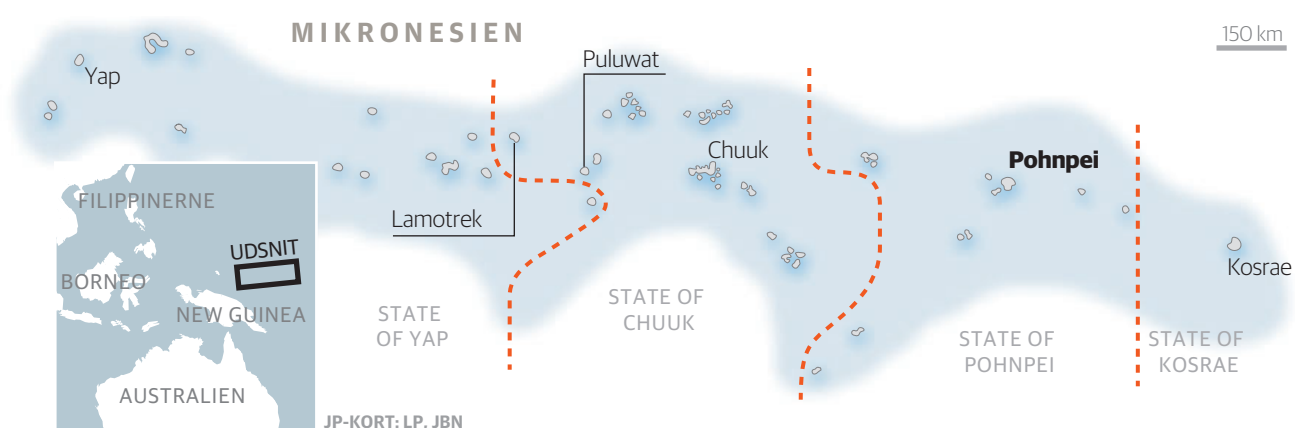
I et af de ydmyge plasticsæder et par pladser væk sidder Mikronesiens præsident. Jeg slår ham hurtigt op på Wikipedia på min mobil. Peter M. Christian hedder han. Han blev valgt i 2015 efter at have været opstillet som individuel kandidat, da der ikke eksisterer egentlige politiske partier her.

Jeg kan ikke dy mig for at gå over og sige hej. Som alle hans landsmænd er han smilende og imødekomende.

»Tak, fordi du besøger mit land« siger han ydmygt. Han spørger, hvad jeg har set i hans land og stikker mig så et visitkort, hvorpå ingen andre kontaktdetaljer fremgår end hans nordiskklingende navn.

Præsidenten boarder naturligvis som den første, og først efter at jeg har passeret ham i sæde 1A, kommer jeg i tanke om, at jeg kunne have foreslået ham at få bygget en gangbro over til Nan Madol, hvis han vil tiltrække flere turister.

Jeg ærgrer mig lidt, men tænker, at det omvendt også har sin charme, at der stadig her på kloden findes en stor turistattraktion, som er så uspoleret. En attraktion, som kræver, at man kan finde vej i junglen, finde en høvding at betale til, forcere skarpe sten i en mangrovesump og krydse lagunen dér, hvor junglen møder havet. ■

JP-KORT: LP, JBN

En bil efterladt i junglen. Foto: Jakob Øster

BEDSTE REJSE-TIDSPUNKT

Det er altid varmt, og solen skinner ofte, men i intervaller falder massiv troperegn året rundt. Der falder i gennemsnit 7,6 meter regn om året. Risikoen for tropiske cykloner er størst mellem juni og december.